

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIÓDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

SARASATE.

Al saló de descans quan acabava
de conmoure a tot hom ab lo que toca
hi escoltava lo que l' públic murmurava.
Veus' aquí l' que hi sentit de boca en boca:

Una nena molt guapa.—M' enamora!
Es un àngel del cel que vè a la terra!
Una mamá.—Quin gendre, Leonora!
Un músich.—May més toco: això m' aterra!

Un pare que té un noi.—Quina carrera!
Un porter.—Cap com ell!... Si n' hi ha d' artistas...
Un perruquer.—No heu vist sa cabellera?
Cregueu; es lo Sansón dels violinistes!

Un critich: Admirémolo! Vent en popa
vá al temple de la glòria: es un desvari
sentí l' tocar: es lo millor d' Europa,
del món y del sistema planetari.

Tothom: Bravo! Molt bét!... Tot Barcelonà:
—Es asombros!... No pot imaginarsel...
Un servidor:—Bah, bah, Sr. Girona:
¿me vol creure a n' a mí? Ja pot desar-se.

COLOMISTA.

Il vero violino del diavolo.

SARASATE.

Ha passat per Barcelona com un meteoro: cinc vegades no més s'ha deixat sentir, tres al Principal, una al saló de concerts de la fàbrica Bernareggi i un'altra al Ateneo barcelonés, y per tot arreu ha rebut tempestats d' aplausos y ovacions com may s' havian tributat a cap artista. Un any enter que s' hagües estat entre nosaltres, y estich segur que no havian de apagarse mai ni 'ls aplausos, ni l' admiració, ni l' entusiasme.

Pero Sarasate no pertany à Barcelona, ni à Espanya tant sois, pertany al món: la glòria de un artista de la seva talla es universal.

En v' m' esforsaria per descriure l' efecte que produheix. Sols sentintlo a n' ell se compren lo fanatisme artístich. Jo portaré a escoltarlo a l' home més apàtic per la música, y 's quedará embadalit, subjugat davant d' aquell prodigi.

Lo violí en les seves mans riu, plora, descriu, pinta, parla, canta, commou, extassis, aturdeix. Si Mahoma l' hagües conegut, no hauria promès als creyents un céu ple d' hermosas huris y unas delícies inagotables. Bastaball dir: «En Sarasate tocará l' violí per tota una eternitat» y lothom seria moro.

En Sarasate es fill de Pamplona: es navarro, y si es cert que 'ls navarros son tossuts, pot dirse que desde hoy va tenir la tossunería de saber tocar lo violí com cal: y tossunería navarra s' ha sortit ab la seva.

Vá neixe l' 10 de mars de 1844. Fill de un músich de regiment, la diputació provincial de Pamplona vá pensionarlo, y ja a la edat de 13 anys vá obtenir lo primer premi de violí en lo conservatori de París. Fins a 23 anys vá darse al estudi. Son pare havia estat de guarnició à Barcelona, y l' jove Sarasate havia passat entre nosaltres algunes vacacions.

Després vá dedicar-se a recorrer las principals nacions de Europa: França, Bèlgica, Holanda, Austria, y fins Turquia van admirarlo. Passa à Ameríca y sembra por tot arreu la mateixa admiració. L' emperador del Brasil vá regalar-li l' magnific Stradivarius ab que toca, del qual, sempre que se l' vulga vendre, n' hi ha promés 50 mil pessetas lo museo de música de Lòndres. De manera que si en Sarasate vol, pot arribar à ser lo que no ha sigut mai ningú: inglés dels inglesos.

En 1870 tornava à Europa, y recorria de nou França, Holanda, Inglaterra y Bèlgica. En 1876 se presenta a Leipzig y en lo Gervandhaus, lo proclaman lo primer violinista del món.

Un autor predilecte de 'n Sarasate, Raff, va dir un dia després de sentirlo: «Jo me'n portaré la glòria y ell se 'n durà 'ls quartos.»

Tenia rahò: lo violí de 'n Sarasate es una mina: per are 's calcula que guanya 30 mil duros cada any: més que en Lagartijo, qu' es tot lo que 's pot dir.

L' Europa l' coneix y l' admira: totes las Ilustracions han publicat lo seu retrato y tots los periódichs l' hi han cremat incens.

A Copenhague, al marxar, vá trobarse l' estació plena de gent, y al dirigirse al tren, lo jefe de l' estació vá acompañarlo a un wagó-sala, en lo qual hi havia un retol que deia: «Reservat per Pau Sarasate.» Lo wagó estava alfombrat de flors y al mij hi havia una magnifica corona, obsequi dels artistas de la capital.

La seva excursió per Espanya es un triunfo: l' anima s' entusiasma davant del artista; lo cor se commou davant del espanyol.

¡Quina glòria la seva!... ¡Ser profeta en sa patria!... ¡Los sembla poch?

Y no obstant Sarasate, ab la seva rissada cabellera, ab los seus ulls negres y brillants, ab lo seu color moreno y trencat, prim, nerviós, interessant com un d' aquells admirables retratos de Velazquez, reb los aplausos ab una serenitat, ab una sanch freda que no 's comprenen. Correspon sempre al frenesi del públic ab una lleugera inclinació de cap. Tal vegada es qu' està tan avesat à sentir aquelles tempestats d' entusiasme, que ja no l' afectan.

Ell deu saber prou bé que lo que l' hi succeix es natural. Cap artista reuneix com ell totes las condicions. Té agilitat, expressió, vigor, sentiment, bon gust, y no sols coneix tots los secrets y tots los recursos que té l' instrument, sino 'ls que no té.

—En Sarasate fa miracles, me deya un violinista.

Y adverteixin que aquet violinista que creu ab miracles es ateo; sols que per ell en Sarasate es un déu.

Domina tots los gèneros: y desde l' obra académica erissada de dificultats, desde l' concert alemany plé de grandesa, fins à las composicions de caràcter popular, los aires russos y 'ls aires bohemis, la jota navarra, la malaguena, l' habanera, la playera y l' zapateado, Sarasate ho interpreta tot ab arrebadora maestria.

Algú l' hi ha dit: —Això es massa: no hauria de moure 's de un sol gènere: qui molt abrassa poch estreny.

No es cert: per un home vulgar enhorabona; pero per qui té 'ls brassos de gegant, per un artista com en Sarasate qui molt abrassa molt estreny.

**

En los temps antichs seria 'l concertista dels reys. Pero 'ls reys no lindrian prou mans per aplaudirlo com se mereix.

Avuy es lo concertista dels pobles, y tot lo mon l' admira y l' enriqueix.

A Madrid l' hi han dit Cobranini, en contraposició al gran Paganini.

Jo sols diré que per més que cobri, cobra poch.

Artistas com en Sarasate no tenen preu.

P. DEL O.

UN RECORT À PARRENYO.

SONET.

Deixa l' pintor lo quadro en que folgura
lo color y la llum y la armonia,
lo músich inspirat la melodia,
y l' escotor l' imatge hermosa y pura.
En monument de noble arquitectura
eternament lo mestre se gloria;
y ab l' immortal accent de la poesia
la glòria del poeta sempre dura.

Sols l' actor al morir ab ell s' emporta
de son geni admirat l' obra galana;
al morir per lo mon, queda ella morta.

Mes tú Parrenyo, no: ta glòria ufana
que una escena creà potenta y forta
viurà tant com la escena catalana.

J. ROCA Y ROCA.

RECULLIT AL PRINCIPAL.

PARLANT DE 'N SARASATE.

Un posibilitista: —Es lo Castelar dels músichs.

Un conservador: —Es mes monstroso ell qu' en Cánovas.

Un aficionat: —Té molta escola.

Un estudiant: —Escola? No té escola: té universitat.

Un professor de violí: —Es massa execució per un home sol.

Un marit: —Y ab quin sentiment que toca!...

La seva senyora: —No digas això Tomás: guanyant doscents duros cada nit vols que loqui ab sentiment?

Un intelligent: —Quin arch, l' arch de 'n Sarasate!.. Es un arch continuo: no se sab ahont comensa ni ahont acaba.

Un positivista: —No es l' arch lo admirable: lo que no se sab ahont comensa ni ahont acaba es lo talent ab que l' maneja.

Un músich: —Un no sab quan admirarlo més, si quan toca: música francesa, alemanya, russa, bohemia o espanyola.

Un professor de llengua: —Sempre: aquest artista ha trobat lo llenguatge universal.

Tothom: —¡Es impossible tocar millor!....

Jo: —Es l' únic artista respecte al qual tots los pares estan conformes.

N. N. N.

TEATRO CATALÀ

CEL ROGENT.

L' Aules serà sempre un poeta dramàtic, que sorprindrà al públic ba lo gran caudal de xistes que es-parrama per las seves obres.

Un argument senzill, pochs personatges, contadas escenes l' hi bastan per interessar al públic y ferse aplaudir ab entusiasme. La seva última producció vá valerl un triunfo. Tres vegades durant un monòleg!

No puch resistir la tentació de ferlos coneix la part més sustanciosa d' aquesta escena. 'S tracta de un marit cansat del matrimoni, y esclama parlant de quan era solter:

Veyam éque m' faltava à mi?
Feya l' que m' dava la gana,
Vivia ab una germana
Que m' estima ab frenesi.
Ningú may me preguntava
Ahont anava y d' hont venia.
Volta sortir? Sortia
¿Que no m' vull moure? M quedava
¿Qué vull anà ab una part
y m' vull llevar demati?
Liévathil! què m' fa a n' à mi...
¿Qué avuy tinc son? Liéva t' tar!

Donchs aquesta santa pau
aquest viure tant tranquil
s' ha tornat guerra civil
y he passat de llibre à esclau.
Si surto ahont vás? Torna iuegot

Torno l' hont vens? Que has tardat!
No m' moch, ja estich arreglat;
vinga esp icació de cego.

Que no estich d' humor... Qui sab
ahont tens are l' pensament?
Al revés estich content?
Alguna 'n portas de cap
¿Qu' eslich designat? Potsé
déis b' vist à la fulana.
Que l' endemà menjó ab gana
Ja 's coneix que t' ha anat b'.

M' entreté un negoci b';
Vuit dies de mala cara,
y al fer paus me diu encara
—Negocis! primer soch jo.

Miro à una dona. ¿Qué miras?
No la miro. Dissimulas
Calculo. ¿Perqué calculas?
Suspito. ¿Perqué suspiras?
Sempre n'ix s': ¿Perqué no escrius?
Perqué escrius? Perqué bades?
Perqué parlas? Perqué callas?
Perqué ploras? Perqué riuis?

Es dir que un home no logra
ni un quart de satisfacció
Vist això l' Inquisició
jo ho crech era està a cá'l sogre
Casarsel esgràffa l' dirho
Jo no s'ò qui m' vā enganyar,
L' home que se'n pot estar
y' casa, mereix un tiro.

Y l' mon diu que es conveniencia,

que s' ha de fó y que l' solte

tampoch està gayre b'.

Jo hi ha poca diferència!

Jo 't que hi fet no puch desferho,
mèntris que l' solte, es probat,
que quan estiga casat
sempre pot deixar de serho.

Jo comparo e matrimoni
à un circu ecuestre petit
ahont lo circo es lo marit:
sempre fa l' paper de Tony.

Quin benefici m' ha dut
à mi? Cap! El a ha guanyat.

Jo 't hi he donat l' libertat

à cambi d' escavut.

Soleta, no a sava un dit
sense permis del seu pare,
casada ja, l' permis are
lo d'na ella à n' al marit.

No anant i en acompanyada
no podia moure un peu,
y això vā per tot arreu

soleta, com ja es casada!

En fi, soltera era, escava
del seu honor, y si queya
en un lloc per ella feya.

jera ella la que ho pagava!

Casada ja te un escu:
jo pago si no m' surt bona.

Si, dels peccats de la dona
soch jo 't qui n' vā gererat

Perque l' mon està montat
d' aquej modo tant estrany.

Oh! ja reprob l' engany

pero 's ri del enganyat.

Si ella té un desús d' amor
lo mèu bon no n' s'atr pella.

No s'ò per quins cinch sous ella

m' ha d' administrar l' honor.

L' honor qu' es tant de icat

que s' aguanta per un fil.

Com puch viure jo tranquil

si me 't té un menor d' edat?

Oh! y lo que a mi m' sab més grèu

es que jo no l' hi he donat.

L' hi dona a societat

Com que no dona res seu!

En cap més contracte s' vêu

tant cr el designat:

jo p'go l' que el a ha tronat,

jo prench bill'ets y ella tréu.

Això es un engany à mitjas:

es un contracte leoní:

vol jugá al domino ab mí

y 's queda ab totas las fitxes.

Oh! Y si un sapigués de cert

que l' que ja sera agrabit...

Pero l' pobres del marit

con més hi fa més bi pert.

Dónoli nom, amor, fó
posició, glòria a egrià.

Négali un capricho un dia...

Ja esteu en paus; no 't deu re-

Y aixòs vā seguint aquest inimitable tròs en que un no sab que admirar més, si la naturalitat, l' agudeza ó l' humor filosòfic.

L' obra vā ser rebuda ab grans aplausos; l' autor cridat à l' escena una infinitat de vegadas; y en l' execució vā distingir-se sobre tot en Goula. La Mercé Abella poch senyora; y 'ls demés vān contribuir al bon conjunt.

LA MÒNEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMMES CÉLEBRES.

Fá pochs mésos moria à Ginebra l' duch de Brunswick, legant tota la seva fortuna à la ciutat.

Lo consell municipal devant de un acte com aquets de

desprendiment, l' hi aixeca una estàtua dintre de un temple, gstantsi hi una pila de mils duros.

Lo monument s' inaugura ab tota pompa y solemnitat; y quan la cosa ja està llena, surten los herèus del duch de Brunswick, y ab los documents en regla, rellaman l' herència del difunt.

Es l' últim grau de la misticació

Are que la presència de Sarasate recorda al gran Paganini, vaig a contarlos una anècdota de aquest célebre violinista.

Anava un dia pels carrers, y un pobre que demanava caritat, rascant un violí, l' hi demana una limosna.

Paganini s' registra les butxacas y troba que no duya un quart. De prompte l' hi vè una idea: pren lo violí de les mans del pobre: coloca'l sombreru à terra y comensa a tocar una de les pessas del seu repertori més inspirades.

S' interromp la circulació del carrer: se forma un rotllo al rededor del artista, y acabada la execució de la pessa comensan a ploure monedes dintre del sombreru. Paganini las entrega al pobre y s' retira entre l' aplausos de la concurrencia.

Guillém Forteza era tant original com atích.

Las seves frases serien immortals, si poguessin colecciónsarse.

Un dia s' dirigi a l' Hartzembusch, demanantli una plassa en la biblioteca de Madrid; y en la sollicitud l' hi deya:

—Hi ha una cosa més terrible que morirse de fam, y es viure de fam!

ESQUELLOTS.

Ja veuen la reforma de la nostra fatxada.

Donchs sápigam y entengam qu' encare no hem acabat, y que, de mica en mica, aniran sortint altres millors, per correspondre al favor, cada dia creixent, que l' públic nos dispensa.

Així com entre l' violinistes hi ha un Sarasate, entre l' editors-espanyols hi ha uns senyors que s' diuhent Montaner y Simon, que se'n diuhent la palma.

Si no fossen los primers d' Espanya, ho serian desd' are ab motiu de l' edició monumental qu' estan fent del D. Quijote de la Mancha. Ditxosos ells que tenen pit per tal empresa, diners per durla a cap y talent y bon gust per consagrar a Cervantes un monument editorial!

Lo paper y los tipos d' aquesta edició son inmillorables: los grabats admirant y l' cromos son verdaders quadros. Una edició semblant, per la qual s' han reunit tots los elements, l' intel·ligència del cervantista senyor Benjumea per dirigirla, lo talent del malagueñat Balaca per ilustrarla, y l' capitols de uns editors rumbosos per donarla a llum, honra no sols a una casa, sino a una ciutat.

Lo Liceo ns ha donat alguns disgustos, avants de posar l' Africana, que, segons diuhent (jo ocupat ab en Sarasate no vaig poder assistirhi), vā sortir bastant conforme.

Macbeth y Trovador varen ser las dues crossas de l' empresa, y francament, ab aquestes crossas no podia anar.

Del Macbeth ja varem ocupar-n' del Trovador no més direm que l' tenor Sr. Arrighi, vā trobar lo que s' mereixia: una cosa pitjor que una xiulada; una ovació carnavalesca.

Aquest Sr. Arrighi, avants se deya Miseri.

No l' hi aprobo l' cambi de nom. Pel públic serà sempre Miseri, o siga l' mascle de la miseria.

Los hi recomano l' número que publicarà demà La Campana de Gracia.

Conté una carta de un poble de fora, ilustrada per Pellicer; y no l' diria res més, perque l' nom de l' Pellicer basta per fer interessant un número de periòdich, si no fos que la carta de un poble de fora es, una de les seves obres més ben sentides e interpretadas.

Aquest dia vā inaugurar-se a cal bisbe la Academia de Sant Tomàs.

Lo Rnd. Mossen Collell, impetuós sacerdot, vā llegir una poesia castellana titolada: Exercicios de un soldado.

Y un tal Sr. Garriga vā llegir una poesia grèga.

—La van entendre? vaig preguntar a un concurrent a la sessió.

—Fill meu, vā respondre'm: lo mateix que ns baüses parlat en grèch.

Diumenge vā haberhi revista de bombers.

Van ensajar una escala que té a la vora de vint metres.

Y l' Sr. Fontrodona s' mirava aquells exercicis com un general quan contempla maniobrar a un seu exèrcit.

L' escala, sobre tot, es lo que més l' hi agrada al Sr. Fontrodona.

—Y pensar que ni ab una escala de 20 metres lograrà may escalar lo puesto de arcalde!...

Nordenskjold, lo célebre capitá del Vega, que ha trobat lo pas per las regions polars del Est, ha rebut a Paris los més afectuosos obsequis.

Lo viatge que vā ser es molt arriscat, y á pesar de tot, va realisarlo sense perdre ni un sol home. Per formar-se una idea del valor que s' necessita per dur a cap aquesta empresa, bastarà saber que vā permaneixen encallat en mitj del glàs per espay de 9 mesos.

—Y no us feya por la mort? l' hi preguntava una dama.

Resposta del valent capitá:

—Quan un té la seguretat de sobre-viure, no s' pensa pas en morir.

A Paris lo jurat ha fallat un d' aquests dias, una causa célebre.

Se tracta de una dona seduhida, Maria Bière: lo seu Tenorio l' hi jura amor etern y ella s' hi deixa caure.

Maria es mare y s' vèu abandonada.

Lo Tenorio vā realisant novas conquistas, y la jove, desesperada, l' espera un dia dintre de un coix, lo vèu sortir del bras de un' altra dona y l' hi clava dos tiros de revolver.

Lo jurat entén en la causa, y Maria Bière es absolta. Lo públich l' hi prodiga una ovació.

Are preguntó jo: —Si s' fa una ovació a la dona que ha caigut, quànntas no n' mereix la obrera jove que treballa y resisteix totes las seduccions, guanyant apena-s lo menester per viure?

Jo ja 'u veig: la societat actual per conmoure's necessita una mica de estrépit, y res més apropósito per cridarli l' atenció que dos tiros de revolver.

A una dona de mon l' hi preguntavan:

—Escola: si un amant te deixès, farias com Maria Bière?

Resposta:

—No s' sé lo que faria; pero es difícil que cap amant me deixi.

—Perquè?

—Perque jo soch sempre la primera en deixarlos a n' ells.

Dissapte al vespre dona l' seu benefici en lo teatro Espanyol l' aplaudit primer actor D. Anton Tutau, estrenant un drama, arreglo del francés, titolat: El cazar de águilas.

No l' dirà res més, sino que aquesta obra es original del mateix autor de El registro de la policía, que cada dia s' representa ab més bon èxit.

Ab lo cambi de prèus que hi ha hagut en la trasmisió de telegramas al extranger, se feya necessaria la publicació de unas tarifas telegràfiques internacionals per us del comers, oficinas, agencias y particulars.

Així es lo que s' ha fet, venentse a 2 rals en la llibreria de n' Lopez.

L' Abril, ab l' humitat y l' nívols, es un dels mesos més molestos pels infelissos que pateixen gola ó reumatisme.

L' altre dia vaig trobar a un amich meu, víctima de la primera d' aquestes enfermetats, que anava ranquejant de una manera molt trista.

—Y aixó? què tenim? vaig preguntarli.

—Mira aquí, vā respondre'm. Ja 'u diu lo ditxo: pel abril cada gota 'n val mil.

EPÍGRAMAS.

L' industrial senyor Roses
sobre tot vol discutir
y hasta quant vol sab mentir
ab molta desfachates.

Tothom le sà oposició
Mes ell no sà cas de ré.
Puig sempre respon que té
privilegi d' invenció

N. N.

Me vā dir ahí en Marsal
qu' en Puigó no estava bò,
y vareig responde jo:
—Doncas are's diu Puig-mal.

J. N.

QUENTOS.

Davant del aparador de un rellotger:

—Perquè hi ha tants rellotges aquí? pregunta un païs.

Y un de ciutat que l' acompaña, l' hi respon:

—Los hi posan perque si passan deu ó dotze persones, totes puguen veure l' hora.

Una actriu molt dolenta pregunta a un periodista que freqüenta las taules:

—Quin dia s' ocuparà de mi al diari?

Resposta del periodista:

—Això ray, morí's y l' hi posaré l' anunci.

Un xitxarello a una nena molt corrida:

—Ay Soledad! Què felix fora si pogues consagrari la vida.

La xicoteta respon:

—La vida.... Es massa: basta que m' consagi la butxaca.

Un altre està enamorat de una dona del mateix gènero y un amich l' hi fa reflexions:

—Pero què trobas ab una dona aixís: ella no es pas molt guapa.

—No l' hi has vist aquelles dents!.... Tant blancast! Tant finas!...

—Si, no pot negarse: son unes dentetes capassas de menjarse una fortuna.

Dos subjectes disputan, y un d' ells esclama:

—Si tornas a dirme aixó, ab un tiro t' aixeco el cervell.

—Sento, diu l' altre, no poder fer lo mateix.

—Perque ets un cobart.

—No: perque tú de cervell no n' tens.

La sogra de un amich meu està malalta, y l' metjes no l' hi entenen la malaltia. Després d' una consulta no n' treuen res en clar.

—Es original exclama l' metje de cabecera: hi ha síntomas los més estranys y contradictoris.

—Senyors meus, diu lo gendre: jo per la ciència faig qualsevol sacrifici, y si consideran necessari fer-li autopsia, per mi no hi ha cap inconvenient.

Un senyor molt aficionat a la música y a las noyes macas, està ab los ulls encandilats contemplant a una prima donna que canta un' ària.

—Tú, exclama un concurrent al teatre: mira aquel senyor: sembla un gat davant de un rossinyol.

En un cementiri de Paris, diu un periòdich que hi ha un panteon de marmol, ab la següent inscripció:

AQUI JAU LA SRA. BERTRAND
esposa del Sr. Bertrand, marmolista.

Aquest monument ha sortit del establiment del marit.

Un altre d' igual—1.500 franchs.

Un home molt avaro vā comprar una mula.

Dormia ell en lo primer pis en un quart situat sobre l' estable, y la primera nit de tenirbi la mula, sentia un sèroll que no se l' explicava.

—Qu' es aquesta espècie de garrich-garrach que hi sentit tota la nit? preguntava al carreter.

—Ay, ay: la mula que menjava.

—Es á dir, que a la nit las mulas menjan.

—Si, senyor.

—Donchs ja veurás, demà la portas a fira y tè la tornas a vendre. A casa mentres jo dormo, no vull que menji ningú.

Etimologías.

Caballer ve de caball es á dir es un home que vā a caball.

Duch, es primera persona singular del present d' indicatiu del verb dur, y vol dir que d' cotxe.

Compte, vol dir que es pagan tots los comptes.

Bais: vol dir barat ab fortuna.

Y marqués ve de march: y vol significar que un titol de noblesa no es més que un march, y que lo principal es lo quadro, es á dir, l' home.

Una frasse de calavera:

—Per fer conquestas entre las donas del dia sabéu lo que s' necessita? pregunta.

—No, digas.

—Pochs formes y molts fondos.

En una bojeria:

—Tú, diu un boig a un altre. «Vols riure una estona? Mira, aném a tallà 'l cap a n' aquell qu' està dor-

mit. L' hi amagaré, y després quan se desperti, 'ns divertiré veyent que l' husca y no l' troba.

—Y ab que l' hi tallarem? pregunta l' altre boig.

—No diu que ab los diners tot se fa? Donchs mira: aquí tinc sis quartos, l' hi tallarem ab aquests sis quartos.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Tothom primer vol estar,
primera y segona es nom;
també ho es tercera y segona
y per cert gents espanyol.
A la dos quarta y segona
no voldria caure jo.
Lo tot es lo nom d' un home
com avuy ne corren pochs.

Fideu.

II.
A dos primera ha marxat
aquest matx mon hu tres
y are tot que ne ha tornat,
per mes que ho diga l' Agnés.

PAU SALA.

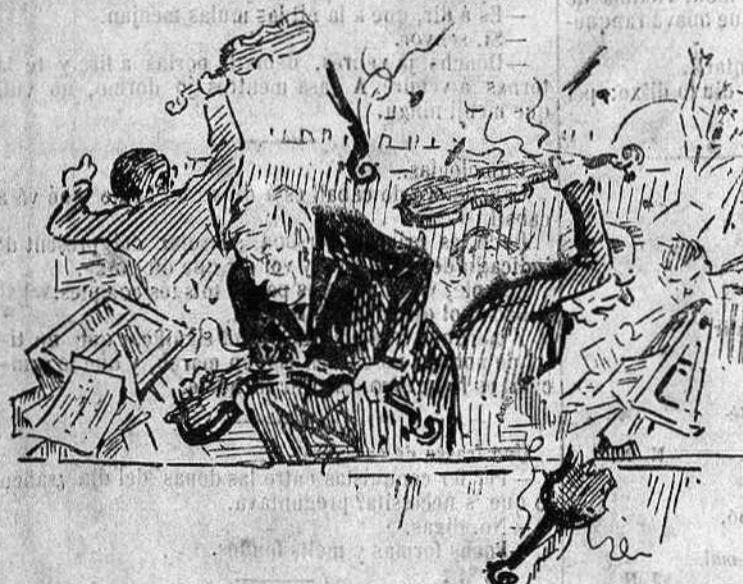
ENDEVINALLA.

Sense cap soch una bestia,
sense qua soch doblat,
y ab cap y qua serveixo...
per donà molts malts de cap.

CÓMIC D' HORTA.

—Tè un palco? —No senyor. —Una butaca? —No senyor. —Un asiento fixo? —No puch servirlo. —Donchs que m' deixarán entrar al escenari? —Será plé. —Quan me n' farian pagar de deixarme sortir de lacayo?

Los violinistas de la orquesta després d' haverlo sentit.

MUDANSA.

Quan no hi soch me volei pendre
soch doisa, y entre animals
y entre joves molt alegres
casí sempre me veurás.

BABAU.

CONVERSA.

—Mi vaig a tirar de cap
—Abont Josepó?
—Ja ho hem dit jo y tú.

NATA MEL Y MATÓ.

CUADRAT NUMÉRICH.

Sustituir los pichs ab números que sumats vertical y horisontalment dognuin un total de 25.

ARRES Y LLIMA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1	2	3	4	5	6	7
4	5	3	6	7	1	—
1	5	3	4	7	—	—
4	7	3	1	—	—	—
1	7	6	—	—	—	—
3	7	—	—	—	—	—
4	—	—	—	—	—	—
- Un ex-ministre.
—Lo que son las avias.
—Un poble de Catalunya.
—Un ball.
—Un mineral.
—Una nota musical.
—Un consonant.

FREIXETA PETIT.

GEROGLIFICH.

M S B
I
VII + VII
E

TIBURON DE REUS.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO

- XARADA 1.—Agravi.
- IDEM 2.—Penit.
- MUDANSA.—Nana, nena, nina, nona.
- ANAGRAMA.—Mina, mani, iman.
- LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Batalladas.
- TRENCA-CLOSCAS.—Paulina.
- COMBINACIÓ NUMÉRICA.—9 5 3 7 2 8
3 8 2 5 9 7
7 8 5 2 8 3
8 2 7 3 6 9
2 3 8 9 7 5
5 0 7 9 8 3 2
- GEROGLIFICH.—Com més all més animal.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatre, 21 y 23.

—Ay mamá qué m' agradaria ser violí d' en Sarasate!
—Perqué, filla mèva?
—Perque l' toca tant bè.

UN MANCO AL SEU VENI:—Fassi l' favor de picar á n' aquesta mà si es servit, que jo també vull aplaudirlo.